

სნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 204.

საბჭოთაო, 25 მარტი 1904 წ.

ბაზისი № 2449

კაი სარებობა გაუთენდათ!

(სურათი სოფლის ცხოვრებიდან)

ჯერ ღიღაკის ვახშობა გადასული არ იქნებოდა, რომ ლოგინში ჩაბუნებულს ნინიკას უცებ გამოეღვიბა. მიიფშენიტ-მოიფშენიტა თვლები, გადაჰკრა საბნის კუთხეს ხელი და პერანგა წამოხტა ლოგინიდან. მიუახლოვდა ჩანჩქელს მუხარს, წაუჩინჩილა მუგუზებს და ცეცხლის შუქი მთელს სახლს მოედო. გადაავლო თვალი თავის ძველს ტყავს, რომელსაც მთელს ზამთარს მუხლებზედ იხურავდა, წამოავლო ხელი, მარდად გადაიკცა და ღიღების შეცვრით გასწია კარგისაკენ. გამოჰკრა ურდულს ხელი, გამოჰკრა იალო კარები, გამოვიდა გარედ და მიაშტერდა კას. «ე, უხერით მოპულულა, მე ამით ვერაფერს გავეგებ. ისევ სჯობია, ერთი ფეხით წინ ვიარო, ვიდრე დამიგვიანდეს». ფიცხლავ შემობარუნდა სახლში, მიუჯდა გალულუნებულს ბუზარს, ჩამოაწყო კოხზედ გადაკიდებული ქალამან-წინდა, მიფშენიტ-მოფშენიტა,

ვანჯინის კარები, დაავლო შანაურ არყის დოქს ხელი და ერთი მაგრა უსუნტა, მოიტება ნახევარი პური და პურის ქამით გავიდა დერფვანში. იქ ჩამოიღო გრძელ ტარიანი ორაგულზედ მოსასმელი ბადე, რომელსაც კერძი ინახავდა, რომ ბაღლებს არ გაეფუჭებინათ და წაბუტბუტა: «ამაღამ უსათუოთ უნდა გავაწრო რამე, თორემ ჩემი საქმე ცუდად არის. ძალიან ხელკარიელი შევესწარ ამ ხარებობა დღეს».

დერფვიდან გამოსული ნინიკა სულ მხრებში იწურებოდა, რომ ფეხის ხმაურობაზედ შეზობლის ძაღლები არ აეტენა, არავის შეეტყო იმის თვეზედ წასვლა და ავის თვალთ არ შეეხებდა იმისთვის. ამ სიფრთხილით მიადწია თავის ნათლიამის ბანს, საიდანაც ოდნავ სინათლის შუქი ამოფუტავდა. ნელის ხმით ჩასახა ბანიდან:

— ნათლიამ, ჰა ნათლიამ! მხა რას უყურებ? მგონი, დროა; ცეცხლქაზა ჩაიყო, თორემ დამე გავეგებარება.

— აი, მოვდივარ, — შემოსახა ივანემ, რომელიც კარგა ხანა ნინიკას დამბებას ელოდა და მძიმედ თბებდა ვახურებულს ბუზარზედ. ჩამოვიდა ბოძზედ ჩამოკიდებულს სა-

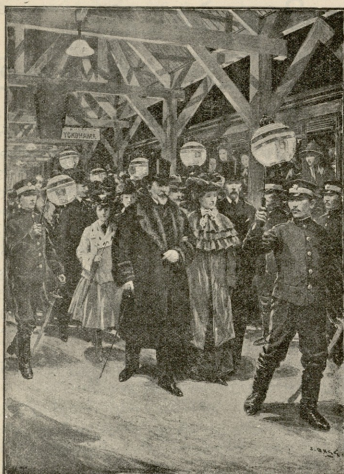

სამა მარამა. — სურათი კარნაგის.

შემოჰკრა რომდენჯერმე ბუზრის კედელს, მტვერი გააყრევინა, მარდად ჩაიკცა ფეხთა და შეიბანა პირი. მერე გამოიღო

სროლ ბადეს ხელი, შეჰკრა წინ-საფარებელ ტილოში, ფეხ აკრებით გამოვიდა გარედ და ნინიკას შეეხმარა:

— ნათლი, ისევ აქა ხარ თუ წახვედი?
 — აქა ვარ, აქა. რას წაივლიდი უშენოდ აბა, ჩემო ივანე! ეხლა კი ლმერთი ვახსენოთ და ცოტა ფეხ აკრფეთ

რუსეთის ვლზი ბაზონ როზენა იოკაგამოს
 რეანის-გზის საღვრზე.

გავიაროთ, სანამ სოფელს გავცდებით, თორემ შეგვებებებია ვინმე და, ხომ იცი ჩვენი იტბალი, დავინავსებთ.

არ ვასულა დიდი დრო, რომ მებაღურები დაუახლოვდნენ აზნაურის მიხილის სახლს, რომლის ფანჯარა ზედ გაზახედ გამოიყურებოდა. სულ ოთხი ნაბიჯი აღარ გადავდგათ ამ სახლიდან, რომ უეცრად გამოვიარდა ეზოდან ძაღლი და გაშმაგბულის ყუთით მისდევდა ფეხებში. თუმცა სიარულს მოუშატეს, მაგრამ ამაღო: ძაღლმა უფრო ხმა-ძაღლი მართო აქმა.

— ჰეი, ბიჭო, ყიღულაზე გაიხედ ვისა ჰყვეს მურია. უთულო გამოეცილა ვისმე, კაცი ხმაზედ რომ იყვება! — გისმა ხმა მიხილისა.

ყიღულა გამოვიარდა სამზარეულოდან და ხმა მალღა გასძახა:

— ენა ხართ, კაცო? არ გესმით, დადექით, დადექით, თორემ მოვიდა თოფი!..

ნინიკამ და ივანემ ყური არ ათხოვეს, ნაბიჯს მოუშატეს, შეუწყვიეს ორლობისკენ და დაემშენნენ ფერღობზედ.

ყიღულამ რაკი ევღარაფერი გავარჩია, რამდენჯერმე გაუტკინ-გამოუსტკინა და ბოლოს ძაღლს დაუძახა. შემობრუნდა ყიღულა შინ, შეაღო კარები და შევიდა მიხილის ოთახში. მიხილი ვახშმის შემდგ ტკბილად იჩიქნდა კბილებს.

— რა ტენი, ბიჭო, ვინ იყენენ? ეგენი კარგი ხალხი არ იქნებოდა, რომ ამ დროს დებებებია...

— რა ენა, ბატონო, ვერაფერი გავარჩიე, ძალიანა ბნელა. ჩემი ზმრთიკი ვიცი, ვინც უნდა ყოფილიყვენენ, რომ ხმა არ გამეცეს და ისე გავიარეს.

— რატომ არ დაუყვირე, რომ დამღვარიყვენენ?
 — დაუყვირე კიდევც, შენი კირიმე, თოფიც მივძახებ, მაგრამ იმათ დაღვამის მაგივრად სიარულს მოუშატეს და ლაზარიანთ ორღობისკენ ჩაიბრანეს.

— მაინც ვერ გავარჩიე, ხომ არაფერი მიჰქანდათ?

— გაჩივითიკი ვერ გავარჩიე, შენი კირიმე, მაგრამ ჩემის აზრით ეგენი მებაღურები იქნებოდნენ, ნინიკა და ივანე. უნდა მოგახსენოთ, მე მაგათვის კარგა ხანია გამოცხადებულმი მიქეს, რომ თუ ჩემმა ბატონმა მოგასწროთ ჩვენ საწყლის-პიროზედ, ცოცხლები აღარ ვაღურებთი შეთქე; მაგრამ ეგენი მაინც თავისას არ იზილან და მელრებივით დამჭებთან. იმღანდელი არ იყოს: ერთი დიდი ლასტი გავქედლი სულ მურწა მოგებარ-შით გეტრქას ღუქნში. იმღროს, ეშმაკად, მეც ზედ წივა-წყლი. დამინახეს თუ არა, თვალი მომარიდეს და ცხვირი ჯანდაბისკენ წაიღეს. ერთი არ მითხრეს, კაცო, კაცი ხარ თუ ძაღლი; შენ თუ არა, შენს ბატონს მაინც მიაჩთვითა. ხომ იციან, რომ ახალი თევზი ყველას უყვარს და მეტადრე თქვენს. თქვენ არ მომიყვდით, მე უშმრცხვა იმათ მაგიერ და კულამო-ძუბებული გამოვიბარე ღუქნიდან. იმათი კრალაცები მომაძახეს. აბა, შენი კირიმე, რაღას ევეტროდი იმღროს, მხოლოდ ეს კი ვიცი, რომ თქვენზედ კარგს არას ამბობდნენ...

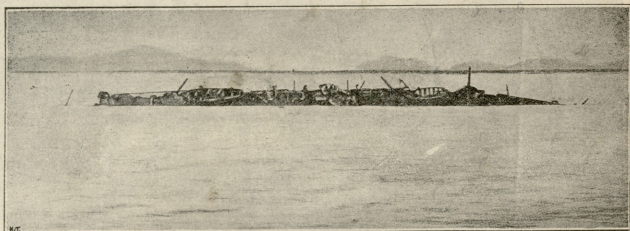
— შეეცი და დღვას აღურებნს მაგათ მიხილი! ჩამომიღე ჩქარა მათრახი! დღდი ხანია ჩემს მათრახს მაგათ ზურგზედ არ უთამაშნია. შენ ცხენები შეკახე!

— მოითმინეთ, შენი კირიმე, მე ისეთ დროს წაგიყვანთ, რომ კიდევაც ღირღეს: ჯერ ერთი კარგად ამოღუნენ ამ სიცივეში და რასაც დაიქტენენ, ჩვენი არ არი, საღ წაგივიღენ?
 — ჰო ეგეც მართალია, მზამზარეულად სჯობია...

ყიღულა ფიცხლავ გაბრუნდა ბოსლისკენ. ორღობიდან გაქციულნი სულ ისე მიჩაჩაკებდნენ ნინიკა და ივანე, ვიდრე გადაუგვიდნენ ერთს ვიწრო ბილიცს, რომელიც ირიბად მიდიდა წყლის ნაპირზედ.

— მოიცა, კაცო! — შეებმურა ქაქანით ნინიკა, — პატარა ქარი ამოვიფრია, თორემ მეტი აღარ შემიძლიან. ღამის მიწაზედ დავარდე, ისე დავიღლო.

— გადმოდი პატარა აქეთ და აი ამ ბექობზედ ჩამოგსხები; აქ უფრო მოუფარებთი ვიქნებითი. — ჩამოჯდა ივანე და დაავლო ფესტამლით ბაღე მიწაზედ. — აი, პატარანი ამოიწყდეს, ძაღლო, როგორც ჩვენ ამოგავტოვე. ეგ ძაღლი ხომ ძაღლია, ეგ კიდევ არაფერი. — ყიღულას რაღა მიაჩრებინებდა და გაქიოდა. რა ხელდახედი გვეგაპსუნებოდი, მამა უტხონდა, რომ

დაძირული ჟგრაფიკა-ა.

ამბავი შეეტანა თავის ბატონისათვის. დაჯექი, ნინიკა, რაღას უყურებ?

— მაიკო ერთი ეს ბაღე არ დაეხიო, თორემ მაშინ ამი-შენღება ოჯახი. — დაუშო მძიმედ გრძელ ტარიანი ბაღე, ჩამოჯდა ნინიკა ივანეს გვერდით და ერთი გულიანად ამოიქმ-

ნა:—არას ამოვ, კაცო, რომ არ დღეებში იშუატრომო ძალ-
ლისთვის, ის იყო ბაღეს დავადებლი და მეც წაიქვიცოდა.

აღმართალი ტოკო ბრძოლის დროს გეზზე.

ერთი შეხედვით: როგორ დაუღრღნი ბაღის ტარი. ძლივსღო
ვაცილი პირიდან. ისე მაგრა ეწყოდა, რომ წასატყვევდ მამო-
რიალებდა.

— ჩემი იღბალი, რომ შენ გეტანებოდა და მეც წინ
შვიტობდი, თორემ დაუღვლეავს არ გამიშვებდა ეგ პიტრონ
შეკდარი!

— არა უშესრა, ჩემო ივანე: კაცმა სამი ხიფათი უნდა
გამოიაროსო, მეგრე კი ფიჭვი ნულარაფრისა ექნება. ჩვენ
ჯერ ხომ მოართო ერთი ენახეთ.

მაღე გაუღდნენ მებაღურები გზას. ბევრი აღარაფერი
მანძილი დარჩნოდათ მებაღურებს, რომ მიუახლოვდნენ ერთს
ჩანებულბულს ხეეს, საითქენაც იმათ უნდა გაეელოთ. ივანე
ხეეს ზედ გელოქმად მიადგა და შეიკავა თავი, რადან კარგა
ღრმა მოსჩანდა და დაუწყო ნაპირებს ჩხრეცა. ნინია კიდევ
ზევით სინჯავდა, ყვები იქ მინც ვადამბატრიყენენ.
ამ სინჯვაში ივანეს უცებ მოენგრა ფლაცე და ყი-
რამილა გადაიარა.

— ვაი დღეინების ღმერთსა! ცოცხალი ხარ თუ
არა? ნუ გეშინია! — ჩასახილა მალლიდან ნინია.
ნინიაც ველასავით ეცა ხან ზევით, ხან ქვე-
ვით, ბოლოს მინც ქვევით იოვნა ამოსასვლელი
და გახარებულმა ჩასახა:

— ქვევით იარე, ივანე, ქვევით.
ივანეც წამოავლო ფეშტამალს ხელი, ფახფა-
ხით გასწია ქვევით, მალლა აიღდა და მშვიდობიანად
გაუღდნენ გზასა.

— აი, შვილო, ემაზე ნათქვამი: კაცს რაც
უწერია უნდა გადახდესო. ეს ორი ხიფათი გამო-
ვიარეთ...

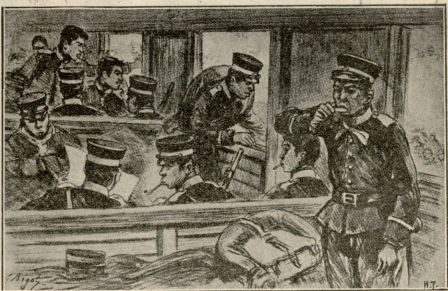
ლაპარაკით წაადგნენ ბუჭნარს ქალას. ყველა-
ფერი გაისწორეს, წელში მოხრილები შეჭბნენ
შეგა და ხელპირი დავაზუნდნენ და ტანთ შემო-
ფუტკნიონს, რის ვი-ვაგლახით, ვაიღდნენ და მია-
დგნენ წყალსა. დიხადეს წინდა-ქალამანი, ჩაიწყეს ჩოხის
უკანა კელთაში და ჩოხის კალთები მაგრად შემოიკირეს
წელზედ. ნინიამ მოიყენა ივანე ქვევით, ხელ გადა-

ხეულნი გავიდნენ მეორე ნაპირს და მივიდნენ თავ წყალზედ.
— ეხლა კი გაივარეთ, ჩემო ივანე, დაქვე ამ თავი-
ლებს; საცა ეს ორი წყალი შევრიდება, იქ უნდა დაუცვლით
ერთიმანს და ვინც წინ ჩავიდეს, ცეცხლი იმან ააბოლოს.
სანამ ჩავლით, ვანთიადი მოატანს და აცივდება. მეც ამ
ზევითებს დავაყოლებ ბაღეს და იქ ერთად შევიყვებით.

ივანემ გამოხსნა ბაღე, ფეშტამალი წინ შემოიკრა თვე-
ზის ჩასაყრელად, მარცხენა მკლავზედ შეიბა ბაღის თოკი,
რამდენჯერმე შემოიხვია ზედ, აკეცა ბაღე და გასწია თავ-
თხელისაკენ. ნინიამ სულ შემოიარა იქაურობა: ხან აღმა,
ხან დაღმა. ერთი ჩანჭქარი აღარ გაუშვა, რომ თავისი ბაღე
არ ჩაეყვებინა, მაგრამ ტყუილად აყვებოდა ჩაქჩაკით და
ბოლოს ცარიელ ბაღეს ვადმოაგვდნა ნაპირზედ. გულ-მუცე-
ლი სულ გაითქვითა, მაგრამ ვერას გახდა. ერთი შესართა-
ვი-ლა იყო, მერე კი იმედი უნდა გადაეწყვიტა.

— ემ, აი კიდევ მოატანა ვანთიადმა. ტყუილად დავე-
ტებოდი, ჩვენბრო, ცეცხლი მინც აუნთო ი კაცსა, თორემ
სულ ამოღებოდა ამ სიცივეში, — სთქვა გულში ნინიამ.
ისარივით ჰკენდა გულზედ, რომ მოაგონდებოდა შინ ხელ-
ცარიელი დბარუნება, რადგან სახლში ელოდა ცოლ-შვილი.
ახსენა ხელ-ახლია ღმერთი და ხარებობის ბედზედ ჩაყუდა
შოსმა. თითქმის შუა ტარის ასცოდა წყალი, ნინია კი მედ-
გრად მისდევდა ნაპირს. სულ ათი ნაბიჯი აღარ იქნებოდა
შესართავმდის, რომ ნინია მუხლის თავებზედ დეცია: „ვაი
შენ ჩემო თეო!“ შესახა ნინიამ და მარად ვადმოუტრია-
ლა ბაღეს, აიბართა ცალ-ფეხზედ, შემოიკლა ხელში ბაღის
ტარი და ქვევით დაყოივებით, რაც ძალი და ღონე
ჰქონდა, ვადმოიხროდა მშრალზედ და გამოჰყვა თან. „შენი
გამჩნის პირივე, ბიჭო ნინიაც!“ სთქვა და დაწვა ორავლეს,
რამეღოც სულ მადლა-მალა ხტოდა. როცა მოიკანცა,
ცალი ხელი ლაყუშში გაუტარა, მეორე ხელით შეიხსნა მომ-
შახლებული ბამბის თოკი, გაუყარა ლაყუშში და მაგრა ჩაუ-
ნასკია: „ტყუილად ფორთხალობ, ეხლა ჩემი ხარ, ვენაყე-
ლე ხარებობის დღეს, რომ კარგად მახარა. ჰაჯან, ბიჭო,
ფუის ვადაქაბებებს, თორემ ნაკლები კი აღარ მოვა“. ჩაუ-
შვა წყალში და გამობა მოჯარზედ. ამის შემდეგ მიკრიბ-
მოკრიბა ნარკი, ცეცხლი ვაღულბუზა, ამოუშვა შარვლის
ტოტები და ცეცხლს მიუშვია.

ივანესაც ბევრი აღარაფერი მანძილი დარჩნოდა შე-
სართავმდის, რომ დიანახა ცეცხლის შუქი და, სიცივისაგან
მობუზულმა, ტუსტუსით გასწია ცეცხლისაკენ და ჩუმად წა-
ადგა თავზედ ნინიას. შეხედა თუ არა ვატერის ფეშტე-
მალს, ნინიამ მხიარულად უთხრა:

აიხინას ვარი რეზისა გზას ვაკობში.

— ყოჩაღ, ბიჭო! კარგად გარჯილხარ!
— მამ არადა შენსავით ცარიელს დავიარახებებ ქვეზედ

ბაღეს? დიქი, ჩამობართვი ე თვეზი, პირი მოაკარ მავრა და აიბ მოჯარზუნდ მიბბი.

ნინიკამაც ჩამობართო ფეშტამალი, მოჰკრა პირი და ისევ ივანეს მიჰყოლა.

— მოდი, შენი პირიმე, ისევ შენ მოუარე, მე ამისი არა ვიცი-რა.

ინენივაც გამოართო ფეშტამალი და გაექანა მოჯრისაკენ. ბნელსაჲ ვიგრა ვაიგორ-რა, მოუხებდა ხელი თოკზედ, რომელზედაც ორაგული იყო გამობმული და იმნაირად შენჩქარია წყალი, რომ ჩენი ივანე კინდამ შეგ ჩაერთა.

— ჰე, შე მაცდურო, შენა, იმიტომ იყავ არხინდელ, რომ აოჯახს გეგულუმბო!

ივანემ და ნინიკამ ბვერი აღარაფერი დაიგვიანეს და თავიანთ დავლით გვიდენდ გაღმა ტრატში. ჯერ ისევ ბინდ-ბუნდი იყო, რომ ამოვიდნენ ვახუდ. ჩახსნეს ჩოხის კოლოთები და დიწყეს ქალამნების ჩაცმა. ნინიკა მთერე ქალამანს იცვამდა, რომ უტებ ყურები სქვიტია, თავი ბაღლა აიღო და დაიწყო გზისკენ ყურება.

— ივანე, მოუჭკარე, მოუჭკარე, თორემ ცხენის ფეხის ხმა ისმის. წამოგაწყლებდა ვინმე.

ის იყო ქალბის უკანასკნელ თასმებს იკრავდნენ, რომ ცხენებით თავს წამოადანენ მიხილი და ყიდულა. ივანე და ნინიკა ფიცხლავ წამოცივდნენ, ქულებზე იტაცეს ხელი და ერთხმად შესახეს:

— ბატონი მიხილი აღდგერპელის ღმერთმა!

ჯერ სიტყვენი არ დაემთავრებინათ მებაღურებს, რომ მიხილმა პირიდად სიტყვა! გამოსტაცა და მისახანდ მიახხა:

— ვის მამულში უბნადღობლიათ თქვენა? მიზნართი ჩქარა, ვინ მოგვით ნება, რომ ჩემს მამულში თევზს იკურთ?

— რას გვიბანებთ, ბატონო, თქვენს მამულში რა გვირდოდა...

— მაშ საღ დაიჭირეთ ეს ამოღელი თევზი, მთუ არა ჩემს მამულში?—თანაც თვალი გადაავლო მორაკულად ორაგულს, რომელსაც ნინიკა ეფარებოდა.—შე სულ გიშლით, რომ ჩემს მამულში ფეხი არ დასდგათ მეთქი, ახში კიდევ შინაც ჩემს ხელში ჩაივარდით. აბა, ბიჭო, რას უყურებ, მოხსენ ხურჯინი და ჩაჰყარე თევზი.

— მოითმინეთ, ბატონო, თქვენ რათ სწუხებდით: ესეც არ იყოს, ვანა ჩვენ არ გაქმვით თევზსა.

— როგორ თუ მაქმვით! ჩემს მამულში „დატერილ თვეზი“ შე უნდა მომიხადრიელოთ? ჩაყარეთ მეთქი ხურჯინში, გიბანებთ!

ყიდულამაც წამოავლო ფეშტამალს ხელი, მაგრამ ნინიკა და ივანე მისცივდნენ ხელებში.

— ბაიკა, კაცო, შენ რაღას სწალობხარ? მთელი ღამე ამაზე დავიხოცენით, ძლიეს ღმერთმა მოგვხედა და ვვაც თქვენ მივაქეთ? ხომ გეუბნებით, ჩამწამს მოგებრავით, უწინ თქვენ მოგართმევით. სხვა რა გინდათ? კიი რამ თქვენს მამულში არ ვიყავით, თორემ შეგ ამოვგებოცამდი.

— ერთი უფურე და ამ შენგენებულებს, როგორ უფარსაც ამბობენ! გაუშვით მეთქი, თორემ მაიმინის ბათლომეს სული არ წამიწყდება, ცემით ტყავებს დაგადრობთ.

— დაიჯერეთ, მიხილი, გეფიცებით, რომ ჩვენ საიჯაროში ვიყავით და არა თქვენს მამულში.

— შე ეგერი არ ვიცი, ჩემს მამულსაც მოჰხვებდობლით. ჩაჰყარე მეთქი, რას უყურებ!

— რაქნა, ბატონო, ოროლნი მებლაუქებიან, როგორ ჩავყარო! გაუშვით რაღა კაცო, რას გვიძლიანდებით?—ეჯავგებოდა ყიდულა.

ნინიკა და ივანე მაგრა ებლაუქებოდნენ ფეშტამალს, რომ უტებ ვიეღვა მიხილის მათრახმა და სეტყვასვით დააყარა თავპირში.

— ამოთანა ღორებს ესე უნდა და არა ბატონისური ლაპარაკი, აბა ნუ გაუშვებთ და დამიმეგრდით!

მათრახისგან თავიპირ ჩამაგებულემა გაუშვეს ხელი და სჩქაროდ დაასდნენ ორაგულს. ყიდულამ სწრაფად წამოავლო ფეშტამალს ხელი და ჩაუქახა ხურჯინში.

— რაღას სდგეწარ, ასწიე ორაგული და მეორე მხარეს ჩაუბახე!

ყიდულამ დაღუმი ხურჯინი და გაექანა ორაგულისაკენ. ხელახლა შეუდგნენ ბღლარბუნს.

— ზედ დავიხოცებით და არ დავანებებთ!—იძხოდნენ მებაღურები.

— მაშ თუ დახოცვა გინდათ, დაიხოცენით!—შეწყვირა მიხილმა, ზედ შეეგლო ცხენი და თავპირში დაღუშინა მათრახი...

მიხილმა მათრახი სულ ზედ დააღწეწა, მაგრამ ვერას ვახდა-რა. გამარჯვება მებაღურებს რჩებოდათ. ცოფ-მორეულმა მიხილმა იძრო ხმალი და ჰვერში გააპარიალა.

— მომეცა, ერთი მავ ღორებს თავები დაეჩხეცო!—და გაბრახებულმა ყუთი მოსტყო ნინიკას თავში. დარტყანვული ნინიკა გულ-აღმა გადმოვარდა. ნინიკას დანახვზე ივანეს ბრახი მოერია. მგელივით მივარდა ყიდულას, რომელიც ხელიდან სხნდა თოკს, რახედაც ორაგული იყო გამობმული, წასტაცა ხელიდან თოკი და აცალი ხელით ყანყარატოში წაუჭერია.

— თავს მოვიკლამ და არ დავანებებთ, თქვე სისხლის მსმელებო, თქვენა!

მიხილმა არც ივანეს დააყარა ხერი და მალე თავის ხელით ისიც დასცა მიწაზედ. ყიდულამ მაშინვე ორაგულს წამოავლო ხელი, ხურჯინის მეორე თვალში ჩაუქახა, გადაჰკიდა ცხენს, და ფიცხლავ მოჰკურცხლეს შინისკენ.

ასე გაუთენდათ ხარებომა ნინიკასა და ივანეს.

წ. მარტოლეკიყიფაილა.

— გასსოვს, ისიღორე, ხარგვალ რამ მაგოქე ქე; დღა-წემმზე დინახა და მაშინვე დაჯვლედა.
— ნეტავი მაშინვე დალოფვის მაგოვრად სიღა კაურტე!

რედაქტორ-კამოქეკელი ალ. ჯაბადარნი.